

UZASADNIENIE

Uciążliwość zapachowa to stan dyskomfortu, subiektywnie odczuwany przez człowieka w sferze fizycznej i psychicznej, spowodowany zapachem substancji występującej w powietrzu. Uciążliwość zapachowa jest wynikiem oddziaływania źródeł emitujących związki odorowe, które są rozpoznawane przez receptory ludzkiego narządu węchu.

Należy zaznaczyć, że w prawie każdej kategorii ludzkiej działalności w pewnych warunkach może wystąpić emisja różnych ilości zróżnicowanych związków zapachowoczynnych.

Odory mogą mieć negatywny wpływ na zdrowie człowieka. Wynika to przede wszystkim z destruktywnego oddziaływania na psychikę człowieka. Długotrwałe narażenie na uciążliwość zapachową może wywołać depresję, zmęczenie, problemy oddechowe, bóle głowy, nudności, podrażnienie oczu i gardła. Odczucia zapachowe są bardzo często subiektywne. Takie samo stężenie zapachu może wywołać u różnych odbiorców odmienne wrażenie dyskomfortu z powodu różnej oceny źródła zapachu, wrażliwości oraz stopnia aktywności.

Obecnie w Polsce obowiązują przepisy prawne, które w sposób bezpośredni lub pośredni dotyczą problematyki uciążliwości zapachowej. Należą do nich:

- 1) art. 362 ust. 1 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. z 2020 r. poz. 1219, z późn. zm.), który umożliwia organowi ochrony środowiska (staroście albo marszałkowi województwa), w przypadku, gdy podmiot korzystający ze środowiska negatywnie oddziałuje na środowisko, nałożyć w drodze decyzji obowiązek ograniczenia jego oddziaływania na środowisko, a w przypadku pogorszenia stanu środowiska spowodowanego działalnością podmiotu, przywrócenia środowiska do stanu właściwego;
- 2) art. 363 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska, który umożliwia wójtowi, burmistrzowi lub prezydentowi miasta, w drodze decyzji, nakazać osobie fizycznej, której działalność negatywnie oddziałuje na środowisko, wykonanie w określonym czasie czynności zmierzających do ograniczenia negatywnego oddziaływania na środowisko;
- 3) ustawa z dnia 10 lipca 2007 r. o nawozach i nawożeniu (Dz. U. z 2021 r. poz. 76), która reguluje zasady postępowania z nawozami naturalnymi;
- 4) ustawa z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2021 r. poz. 741, z późn. zm.), która przewiduje sformalizowaną procedurę sporządzania i uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
- 5) wydane, na podstawie art. 7 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2020 r. poz. 1333, z późn. zm.):
 - a) rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 7 października 1997 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budowle rolnicze i ich usytuowanie

(Dz. U. z 2014 r. poz. 81), które reguluje sprawy związane z konstrukcją i usytuowaniem obiektów budowlanych; rozporządzenie określa odległości, których zachowanie przy lokalizacji budowli rolniczych ma na celu ograniczenie ich negatywnego oddziaływania na tereny przyległe; dodatkowo w celu ograniczenia emisji substancji odorotwórczych oraz zapylenia pomiędzy budowlami powodującymi uciążliwość a budynkami mieszkalnymi wymagane jest zastosowanie szpaleru roślinności średnio- i wysokopiennej,

b) rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2019 r. poz. 1065, z późn. zm.), które ustanawia minimalną odległość budynków inwentarskich od budynków mieszkalnych na co najmniej 8 metrów,

c) rozporządzenie Ministra Gospodarki z dnia 21 listopada 2005 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać bazy i stacje paliw płynnych, rurociągi przesyłowe dalekosiężne służące do transportu ropy naftowej i produktów naftowych i ich usytuowanie (Dz. U. z 2014 r. poz. 1853, z późn. zm.), w którym uregulowano także kwestie konstrukcji i usytuowania stacji paliw, zbiorników do przechowywania paliw oraz transportu ropy naftowej, tak aby zapobiegać niekontrolowanym rozszczelnieniom zbiorników, rurociągów i wyciekom substancji będących źródłem uciążliwości zapachowej; wskazano także metody stosowania barier ograniczających rozprzestrzenianie substancji zapachowych, takich jak nasadzanie roślin średnio- i wysokopięnych;

6) rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 26 stycznia 2010 r. w sprawie wartości odniesienia dla niektórych substancji w powietrzu (Dz. U. poz. 87), które ustala wartości odniesienia ze względu na potrzebę ochrony zdrowia dla 167 substancji lub grup substancji, w tym również dla substancji zapachowoczynnych, takich jak: amoniak (NH_3), dimetyloamina ($\text{C}_2\text{H}_7\text{N}$), merkaptany czy siarkowodór (H_2S), przy ustalaniu wartości odniesienia tych substancji nie uwzględniono jednakże ich uciążliwości złowonnych; w celu ochrony przed uciążliwością zapachową wartości wielu substancji powinny być zasadniczo mniejsze; do pomiarów tak niskich stężeń istniejące metody pomiarowe jakości powietrza lub standardów emisyjnych nie mają zastosowania, bowiem wielkości te są poniżej progu czułości urządzeń pomiarowych;

7) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 2020 r. w sprawie przyjęcia „Programu działań mających na celu zmniejszenie zanieczyszczenia wód azotanami pochodzącymi ze źródeł rolniczych oraz zapobieganie dalszemu zanieczyszczeniu” (Dz. U. poz. 243), które wprowadziło obowiązek zapewnienia odpowiedniej pojemności przykrytych zbiorników na przechowywanie nawozów naturalnych płynnych, co pośrednio może przyczynić się do ograniczenia uciążliwości zapachowej.

Podkreślić należy, że nad prawnym uregulowaniem zagadnień dotyczących standardów zapachowej jakości powietrza podejmowane są od wielu lat zarówno w kraju, jak i całej Unii Europejskiej. Ze względu na szeroką tematykę problemu i jego lokalny charakter Komisja Europejska

nie przygotowała jednolitego prawodawstwa w tym zakresie, w formie dyrektywy lub wytycznych. Brak w prawie unijnym uregulowań prawnych dotyczących przeciwdziałania uciążliwości zapachowej daje możliwość państwom członkowskim na ustanowienie prawa w tym zakresie.

Zgodnie z przeprowadzonym w 2015 r. na zlecenie Ministerstwa Środowiska badaniem pt. „Badanie świadomości i zachowań ekologicznych mieszkańców Polski” w zakresie uciążliwości zapachowej połowa Polaków postrzegała tzw. odór jako poważny problem w naszym kraju. Do jednego z trzech największych potencjalnych uciążliwości w sąsiedztwie miejsca zamieszkania Polacy najczęściej zaliczają fermy trzody chlewnej (42%). O potrzebie pilnego ustanowienia prawa umożliwiającego kontrolę i ograniczanie uciążliwości zapachowej może świadczyć fakt, że około połowa skarg, petycji i uwag dotyczących zanieczyszczenia powietrza to ciągle problemy związane z uciążliwością zapachową. Najbardziej istotne wydają się zagadnienia uciążliwości zapachowej związane z dużymi obiektami produkcji zwierzęcej (są to przemysłowe ферmy chowu trzody chlewnej, drobiu i zwierząt futerkowych). Rolnictwo wywiera duży wpływ na kształtowanie środowiska przyrodniczego i przy nieprawidłowym prowadzeniu produkcji rolnej może powodować poważne obciążenie dla środowiska. Źródłem powstawania odorantów, w tym siarkowodoru, amoniaku, tlenku azotu, a także aldehydów, amin, węglowodorów aromatycznych, kwasów organicznych oraz związków siarki w budynkach inwentarskich są zwierzęta, ich odchody, pasza oraz praca urzędzeń i procesy technologiczne.

Obowiązujące przepisy prawne, Kodeks dobrej praktyki rolniczej z 2004 r., a także Kodeks przeciwdziałania uciążliwości zapachowej z 2016 r. nie zapewniają w pełni przeciwdziałania uciążliwości zapachowej, przede wszystkim nie regulują kwestii przeciwdziałania uciążliwości zapachowej powodowanej przez hodowlę zwierząt gospodarskich.

Możliwością rozwiązania problemu uciążliwości zapachowej jest określenie przede wszystkim minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może potencjalnie powodować uciążliwość zapachową. W wyniku przeprowadzonych analiz stwierdzono, że nie ma możliwości osiągnięcia celu projektu za pomocą innych środków. Mając na uwadze ilość wniosków o podjęcie interwencji dotyczących występowania uciążliwości zapachowych powodowanych głównie przez instalacje przeznaczone do chowu lub hodowli zwierząt koniecznym jest określenie przede wszystkim minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej. Działanie polegające na określeniu minimalnej odległości planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa jest proporcjonalne do zamierzonego celu, jakim jest ograniczenie uciążliwości zapachowej powodowanej przez chów lub hodowlę zwierząt, konieczne do jego osiągnięcia i prowadzi do niego bezpośrednio.

W rozumieniu projektu ustawy przedsięwzięciem sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej, zwanym dalej „planowanym przedsięwzięciem”, jest wyłącznie przedsięwzięcie w zakresie chowu lub hodowli zwierząt polegające na budowie, przebudowie lub zmianie sposobu użytkowania obiektu budowlanego, dla którego wymagane jest uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, w liczbie:

- nie mniejszej niż 210 DJP,
- mniejszej niż 210 DJP, jeżeli w odległości mniejszej niż 210 m od tego przedsięwzięcia istnieje inne przedsięwzięcie w zakresie chowu lub hodowli zwierząt w liczbie nie mniejszej niż 40 DJP lub projektowane jest powstanie innego przedsięwzięcia w zakresie chowu lub hodowli zwierząt, w liczbie nie mniejszej niż 40 DJP, w stosunku do którego wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzję o warunkach zabudowy lub decyzję o pozwoleniu na budowę albo postępowanie w sprawie wydania choćby jednej z tych decyzji zostało wszczęte i niezakończone, lub dokonano zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania, a łączna liczba DJP dla wszystkich przedsięwzięć wynosi nie mniej niż 210 DJP.

DJP rozumie się jako duże jednostki przeliczeniowe inwentarza wyznaczone na podstawie współczynników przeliczeniowych sztuk zwierząt określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 60 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko (Dz. U. z 2021 r. poz. 247, z późn. zm.).

Przy ustalaniu, czy dane przedsięwzięcie w zakresie chowu lub hodowli zwierząt należy zaliczyć do planowanego przedsięwzięcia, dla którego istnieje konieczność określenia minimalnej odległości, należy uwzględnić liczbę DJP tego przedsięwzięcia oraz liczbę DJP wszystkich usytuowanych w odległości mniejszej niż 210 m od tego przedsięwzięcia istniejących lub projektowanych przedsięwzięć w zakresie chowu lub hodowli zwierząt w liczbie nie mniejszej niż 40 DJP, przy czym projektowane przedsięwzięcie w zakresie chowu lub hodowli zwierząt to takie, w stosunku do którego wydano decyzję o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzję o warunkach zabudowy lub decyzję o pozwoleniu na budowę albo wszczęto postępowanie w sprawie wydania tych decyzji, lub dokonano zgłoszenia albo skutecznego zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania.

Planujący przedsięwzięcie w zakresie chowu lub hodowli zwierząt uwzględnia liczbę DJP istniejących i projektowanych przedsięwzięć, w liczbie nie mniejszej niż 40 DJP, znajdujących się w odległości mniejszej niż 210 m od planowanego przedsięwzięcia. Liczbę DJP dla przedsięwzięć, co oznacza domyślnie maksymalną deklarowaną obsadę inwentarza, uzyskuje z decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, decyzji o warunkach zabudowy lub decyzji o pozwoleniu na budowę, o ile były wydane, a w przypadku braku tych decyzji bądź nie ujęcia informacji o obsadzie inwentarza, wyrażonej w DJP w tych decyzjach albo istnienia wątpliwości co do większej obsady inwentarza niż deklarowana w decyzjach bierze się pod uwagę faktyczną obsadę inwentarza wyrażoną w DJP.

Zgodnie z projektem ustawy planowane przedsięwzięcie sytuuje się w odległości nie mniejszej niż minimalna odległość od:

- 1) rzutu poziomego budynku mieszkalnego albo budynku o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa;
- 2) rzutu poziomego budynku użyteczności publicznej;
- 3) rzutu poziomego budynku mieszkalnego gospodarstwa agroturystycznego, zaliczanego do działalności związanej z zakwaterowaniem, dla której kod PKD to 55.20.Z, o której mowa w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 24 grudnia 2007 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Działalności (PKD) (Dz. U. poz. 1885, z późn. zm.);
- 4) linii rozgraniczających tereny przeznaczone w obowiązującym miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego pod lokalizację zabudowy, o której mowa w pkt 1–3;
- 5) granicy obszaru uzdrowiska lub obszaru ochrony uzdrowiskowej;
- 6) granicy obiektu sportowego;
- 7) granicy terenu rekreacyjno-wypoczynkowego z wyłączeniem kurhanu, pomnika przyrody oraz terenu zieleni nieurządzonej niezaliczonej do lasów oraz gruntów zadrzewionych i zakrzewionych, w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 26 ust. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. – Prawo geodezyjne i kartograficzne (Dz. U. z 2020 r. poz. 2052);
- 8) granicy parku narodowego i jego otuliny;
- 9) granicy parku kulturowego określonego w uchwale rady gminy o utworzeniu parku kulturowego.

Jednocześnie przez budynki mieszkalne albo budynki o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, budynki użyteczności publicznej oraz budynki mieszkalne gospodarstwa agroturystycznego należy rozumieć poza istniejącymi budynkami również planowane budynki, w stosunku do których wydano decyzję o pozwoleniu na budowę albo dokonano zgłoszenia budowy, wobec którego organ administracji architektoniczno-budowlanej nie wniósł sprzeciwu.

Minimalna odległość wyrażona jest w metrach i jest równa:

- 1) liczbie DJP – w przypadku chowu lub hodowli zwierząt w liczbie nie mniejszej niż 210 DJP i nie większej niż 500 DJP;
- 2) 500 – w przypadku chowu lub hodowli zwierząt w liczbie równej lub większej niż 500 DJP.

Projekt ustawy zawiera wyłączenia dla rolników indywidualnych. W przypadku planowanego przedsięwzięcia w liczbie mniejszej niż 210 DJP realizowanego przez rolnika indywidualnego, o którym mowa w art. 6 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1655, z późn. zm.), w tym prowadzącego działalność gospodarczą, nie należy sumować innych przedsięwzięć w zakresie chowu lub hodowli zwierząt usytuowanych w odległości mniejszej niż 210 m od tego przedsięwzięcia.

W przypadku, gdy w odległości mniejszej niż 210 m od planowanego przedsięwzięcia jest usytuowane lub jest projektowane przedsięwzięcie w zakresie chowu lub hodowli zwierząt realizowane przez rolnika indywidualnego, to planujący przedsięwzięcie uwzględnia liczbę DJP przedsięwzięcia rolnika indywidualnego, o ile jest ona większa niż 40 DJP.

W przypadku, gdy planowane przedsięwzięcie sytuuje się na nieruchomości, na której istnieje lub jest projektowany budynek mieszkalny albo budynek o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, nie stosuje się przepisów ustawy dotyczących wyznaczania minimalnej odległości planowanego przedsięwzięcia od tych budynków.

W projekcie ustawy zawarto informację, które organy administracji są zobligowane do stosowania przepisów ustawy. Minimalną odległość uwzględniają:

- 1) organy gminy – przy sporządzaniu i uchwalaniu studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego gminy oraz miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo ich zmian;
- 2) wojewoda – przy sporządzaniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego;
- 3) organy gminy i wojewoda – przy wydawaniu decyzji o warunkach zabudowy;
- 4) organy administracji architektoniczno-budowlanej – przy wydawaniu decyzji o pozwoleniu na budowę oraz przy ocenie zasadności wniesienia sprzeciwu od zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania;
- 5) organy związku metropolitalnego – przy sporządzaniu oraz uchwalaniu ramowego studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego związku metropolitalnego albo jego zmiany;
- 6) organy nadzoru budowlanego – w zakresie postępowań, o których mowa w art. 48, art. 50 i art. 71a ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane;
- 7) organy wydające decyzje o środowiskowych uwarunkowaniach – przy wydawaniu tych decyzji.

W miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego minimalną odległość wyznacza się jako najkrótszy odcinek między linią rozgraniczającą teren przeznaczony na planowane przedsięwzięcie a budynkami, obszarami, obiektami, terenami i parkami, o których mowa w art. 3 ust. 1 projektu ustawy.

W projekcie ustawy zawarto wyłączenie od zasady stosowania minimalnej odległości. Ustawa dopuszcza możliwość usytuowania planowanego przedsięwzięcia w odległości mniejszej niż minimalna odległość od budynków mieszkalnych albo budynków o funkcji mieszanej, w skład której wchodzi funkcja mieszkaniowa, lub budynków mieszkalnych gospodarstw agroturystycznych, pod warunkiem uzyskania zgody wszystkich właścicieli albo użytkowników wieczystych nieruchomości, na których są usytuowane budynki na realizację planowanego przedsięwzięcia w odległości mniejszej niż minimalna.

W przypadku gdy w odległości mniejszej niż 210 m od planowanego przedsięwzięcia znajduje się budynek mieszkalny wielorodzinny, planujący przedsięwzięcie w odległości mniejszej niż minimalna odległość musi uzyskać zgodę od wszystkich właścicieli lokali znajdujących się w budynku mieszkalnym wielorodzinnym.

Zgoda na realizację planowanego przedsięwzięcia w odległości mniejszej niż minimalna musi zawierać imię, nazwisko, miejsce zamieszkania i adres albo nazwę, siedzibę i adres właściciela albo użytkownika wieczystego nieruchomości oraz podmiotu planującego nieruchomość, nazwę planowanego przedsięwzięcia, informację o liczbie DJP planowanego przedsięwzięcia, rodzaju inwentarza planowanego przedsięwzięcia, określenie odległości mniejszej niż minimalna, której dotyczy zgoda, oznaczenie nieruchomości, na której będzie usytuowane planowane przedsięwzięcie, ze wskazaniem numeru księgi wieczystej, jeżeli jest prowadzona oraz oznaczenie nieruchomości której dotyczy zgoda, ze wskazaniem numeru księgi wieczystej, jeżeli jest prowadzona. Zgoda taka jest udzielana na piśmie z podpisem notarialnie poświadczonym, przed wydaniem decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach i jest ona uwzględniana na wszystkich etapach procesu inwestycyjnego. Na wniosek organu właściwego w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, dokonuje się wpisu zgody do księgi wieczystej nieruchomości której właściciel albo użytkownik wieczysty nieruchomości udzielił zgody.

Krąg osób, które mogą być wnioskodawcami w sprawie o wpis, na zasadzie przepisu szczególnego, reguluje art. 626² § 5 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575, z późn. zm.), zwany dalej „kpc”. Zgodnie z tym przepisem wniosek o wpis może złożyć właściciel nieruchomości, użytkownik wieczysty, osoba, na rzecz której wpis ma nastąpić, albo wierzyciel, jeżeli przysługuje mu prawo, które może być wpisane w księdze wieczystej, a także organ uprawniony do złożenia wniosku w sprawach o wpis obciążeń powstałych z mocy ustawy. W doktrynie ugruntowany jest pogląd, że art. 626² § 5 kpc ma charakter przepisu bezwzględnie obowiązującego, co rodzi ten skutek, że w postępowaniu wieczystoksięgowym legitymację do wystąpienia z wnioskiem o dokonanie wpisu w księdze wieczystej posiadają jedynie te podmioty, które zostały wymienione w przytoczonym przepisie. Jednakże nie jest to katalog zamknięty dla ustawodawcy, albowiem z przepisów szczególnych może ponadto wynikać legitymacja do złożenia wniosku. Takim przepisem jest niewątpliwie projektowany art. 7 ust. 6, na podstawie którego osobą legitymowaną do złożenia wniosku o wpis na podstawie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach jest organ właściwy w sprawie wydania tej decyzji. Wyposażenie w projektowanym art. 7 ust. 6 organu w legitymację do złożenia wniosku o wpis na podstawie decyzji przewidzianej w art. 7 ust. 5 projektowanej ustawy nie ogranicza kręgu osób oznaczonych w art. 626² § 5 kpc do złożenia takiego wniosku. Projektowany przepis zmierza w kierunku przyjęcia, że zawarta w nim regulacja przyznaje także osobom w nim wymienionym legitymację do złożenia wniosku.

W przypadku udzielania zgody przez właścicieli lokali stanowiących odrębną własność samodzielnych lokali mieszkalnych, o których mowa w ustawie z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz. U. z 2020 r. poz. 1910 oraz z 2021 r. poz. 11) zgoda musi zostać udzielona przez właściciela każdego lokalu i nie można zastąpić jej uchwałą wspólnoty mieszkaniowej.

Właściciel nieruchomości albo użytkownik wieczysty nieruchomości, który udzielił zgody, lub jego następca prawny mogą na wniosek skierowany do właściwego organu żądać zaświadczenia o niezrealizowaniu planowanego przedsięwzięcia, w przypadku gdy:

- 1) w terminie 2 lat od dnia doręczenia zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania planowanego przedsięwzięcia nie dokonano tej zmiany,
- 2) w terminie 10 lat od dnia uzyskania ostatecznej decyzji o pozwoleniu na budowę nie uzyskano pozwolenia na użytkowanie albo nie dokonano skutecznego zawiadomienia o zakończeniu budowy,
- 3) w terminie określonym w art. 72 ust. 3 albo 4 ustawy z dnia 3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko nie wystąpiono z wnioskiem o wydanie pozwolenia na budowę albo nie dokonano skutecznego zgłoszenia zmiany sposobu użytkowania,

– co stanowi podstawę do wykreślenia wpisu z księgi wieczystej.

Podstawę do wykreślenia wpisu stanowi również zaświadczenie o fakcie prawomocnego uchylenia albo stwierdzenia nieważności decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, który wydaje organ właściwy do jej wydania, na wniosek właściciela albo użytkownika wieczystego nieruchomości, który udzielił zgody, lub jego następcy prawnego.

Wnioski o wpis do księgi wieczystej organu prowadzącego postępowanie w sprawie wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, a także wnioski właściciela albo użytkownika wieczystego nieruchomości, który udzielił zgody, lub jego następcy prawnego są wolne od opłat sądowych.

W przypadku gdy właściciel nieruchomości albo użytkownik wieczysty nieruchomości, który udzielił zgody, lub jego następca prawny chce odłączyć część nieruchomości objętej księgą wieczystą, w której ujawniony jest wpis zgody, organ właściwy do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, na jego wniosek, wydaje zaświadczenie o nieobjęciu tej części nieruchomości zgodą.

Wprowadzenie przepisów dotyczących minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia w celu zapewnienia spójności przepisów wiąże się z koniecznością nowelizacji ustawy z dnia

3 października 2008 r. o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz o ocenach oddziaływania na środowisko.

W powyższej ustawie wprowadza się następujące zmiany:

- 1) dodaje się art. 72b umożliwiający podmiotowi planującemu realizację przedsięwzięcia w zakresie chowu lub hodowli zwierząt, na wniosek zawierający oznaczenie nieruchomości, na której będzie usytuowane planowane przedsięwzięcie, i wskazanie obszaru w odległości 210 m od planowanego przedsięwzięcia, pozyskanie informacji o liczbie DJP w poszczególnych zrealizowanych lub planowanych przedsięwzięciach w zakresie chowu lub hodowli zwierząt w odległości do 210 m od planowanego przedsięwzięcia od powiatowego lekarza weterynarii, kierownika biura powiatowego Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, organu właściwego do wydania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, organu administracji architektoniczno-budowlanej lub organu właściwego do wydania decyzji o warunkach zabudowy;
- 2) w art. 74 w ust. 1 dodaje się pkt 9 dotyczący konieczności dołączenia do wniosku o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej o którym mowa w projektowanej ustawie, dodatkowo:
 - a) zgody na realizację planowanego przedsięwzięcia w odległości mniejszej niż minimalna odległość, o ile została udzielona,
 - b) informacji o istniejących i projektowanych przedsięwzięciach polegających na chowie lub hodowli zwierząt w odległości mniejszej niż 210 m od planowanego przedsięwzięcia,
 - c) mapy, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3 ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz oceny oddziaływania na środowisko, na której należy uwzględnić obszar powstały przez wyznaczenie minimalnej odległości,
 - d) mapy, o której mowa w art. 74 ust. 1 pkt 3a ustawy o udostępnianiu informacji o środowisku i jego ochronie, udziale społeczeństwa w ochronie środowiska oraz oceny oddziaływania na środowisko, na której należy wyznaczyć minimalną odległość.
- 3) w art. 82 w ust. 1 dodaje się pkt 7 stanowiący, że w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach, wydawanej po przeprowadzeniu oceny oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, właściwy organ w przypadku planowanych przedsięwzięć, o których mowa w projektowanej ustawie, określa zakres zgody na realizację planowanego przedsięwzięcia w odległości mniejszej niż minimalna, o której mowa w projektowanej ustawie, o ile została udzielona, i wskazuje podmiot, który jej udzielił;

- 4) w art. 84 dodaje się ust. 1b stanowiący, że w przypadku planowanych przedsięwzięć, o których mowa w projektowanej ustawie w przypadku gdy nie została przeprowadzona ocena oddziaływania przedsięwzięcia na środowisko, w decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach właściwy organ określa zakres zgody na realizację planowanego przedsięwzięcia w odległości mniejszej niż minimalna, o której mowa w projektowanej ustawie, o ile została udzielona, i wskazuje podmiot, który jej udzielił.

Projekt ustawy zawiera przepisy przejściowe wskazujące na terminy, od kiedy należy stosować przepisy ustawy. Przepisy przejściowe stanowią, że do planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej, w stosunku do którego w terminie do 5 lat przed wejściem w życie ustawy wydano decyzję o warunkach zabudowy, przepisów ustawy nie stosuje się. Zatem w przypadku gdy planujący przedsięwzięcie w zakresie chowu lub hodowli zwierząt, dla którego jest wymagana decyzja o środowiskowych uwarunkowaniach, znajduje się na etapie jego planowania, wszczął postępowanie o wydanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach lub decyzja taka została wydana albo wszczął postępowanie o wydanie decyzji o warunkach zabudowy, stosuje się przepisy projektowanej ustawy.

W przypadku gdy w miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego obowiązującym w dniu wejścia w życie ustawy jest dopuszczone usytuowanie planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, którego funkcjonowanie może wiązać się z ryzykiem powstawania uciążliwości zapachowej, do tego przedsięwzięcia przepisów ustawy nie stosuje się.

Przepisów ustawy nie stosuje się również do projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego albo jego zmiany, w stosunku do którego przed dniem wejścia w życie ustawy dokonano wyłożenia.

Wprowadzenie przedmiotowej regulacji, dzięki określeniu minimalnej odległości dla planowanego przedsięwzięcia sektora rolnictwa, przyczyni się do zmniejszenia konfliktów społecznych i zjawisk takich jak: depresja, napięcie, znużenie, problemy oddechowe, bóle głowy, nudności, podrażnienie oczu i gardło oraz do poprawy komunikacji międzyludzkiej. W konsekwencji poprawi to sytuację ekonomiczną właścicieli działek sąsiadujących ze źródłem uciążliwości zapachowej przez wzrost wartości ich nieruchomości. Wprowadzenie przedmiotowej regulacji przyczyni się do zmniejszenia liczby skarg i wniosków wpływających do wojewódzkich inspektoratów ochrony środowiska na uciążliwość zapachową.

Projektowana ustawa może mieć wpływ na działalność mikroprzedsiębiorców oraz małych i średnich przedsiębiorców, w zakresie, w jakim przedsiębiorcy ci będą planowali realizację przedsięwzięć objętych zakresem ustawy - projekt nie dotyczy istniejących przedsięwzięć. Zwrócić także należy uwagę, że przedsięwzięcia, które wymagają uzyskania decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach będą zobligowane do określania minimalnej odległości zgodnie z ustawą już na

etapie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach - wprowadzenie przedmiotowej regulacji nie dotyczy więc także planujących przedsięwzięcie, dla których nie jest wymagane uzyskanie decyzji o środowiskowych uwarunkowaniach. Ponadto, przepisów ustawy w zakresie, o którym mowa w art. 4 ust. 2, nie stosuje się do przedsięwzięć realizowanych przez rolników indywidualnych, o których mowa w art. 6 ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego.

Wprowadzenie przedmiotowej regulacji przyczyni się do zmniejszenia konfliktów społecznych i zjawisk takich jak: depresja, napięcia, znużenie, problemy oddechowe, bóle głowy, nudności, podrażnienie oczu i gardła oraz do poprawy komunikacji międzyludzkiej. W konsekwencji poprawi to sytuację ekonomiczną właścicieli działek sąsiadujących ze źródłem uciążliwości zapachowej poprzez wzrost wartości ich nieruchomości.

Projekt ustawy nie wymaga notyfikacji na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.).

Projekt ustawy nie wymaga przedłożenia instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnień, o których mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.).

Przedmiotowy projekt ustawy, stosownie do art. 5 i 6 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów, został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny z dniem skierowania do uzgodnień i konsultacji publicznych. W czasie prac legislacyjnych nad projektem ustawy żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami w trybie określonym przepisami ww. ustawy.

Projekt ustawy nie jest sprzeczny z prawem Unii Europejskiej.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

Potwierdzam zgodność kopii wydruku z dokumentem elektronicznym:

Identyfikator dokumentu	636527.5357045.4291936
Nazwa dokumentu	Uzasadnienie projektu ustawy UD2 05.05.21.pdf
Tytuł dokumentu	Uzasadnienie projektu ustawy UD2 05.05.21.pdf
Sygnatura dokumentu	
Data dokumentu	
Skrót dokumentu	CD85C16C6FF9382D3C00819574E7CECA08E83C18
Wersja dokumentu	1.0
Data podpisu	2021-05-24 15:09:19
Podpisane przez	Ireneusz Zyska; Ministerstwo Klimatu i Środowiska Sekretarz Stanu

EZD 3.104.37.37.20575

Data wydruku: 2021-06-01

Autor wydruku: Nowak Michał (Główny Specjalista ds. legislacji)